

40 LET VĚRNÝ MOTORPALu

U nás pracuje spousta „srdcařů“. Dnes vám představujeme pana Miroslava Štěpána, kterého poji s MOTORPALem úctyhodných 40 let a práce se mu stala koníčkem.

Dovedete si představit, že byste v jednom zaměstnání strávili čtyřicet let a s velkým elánem pokračovali dále? Odpovídáte si, že nikoliv? Miroslav Štěpán si při svém nástupu dne 14. února 1983 zřejmě nepomyslel, že v květnu 2023 s ním budeme dělat rozhovor k jeho významnému pracovnímu jubileu. „Nejvíce si cením dobrého pracovního kolektivu. A chtěl bych k práci v MOTORPALu povzbudit i mladou generaci. Vždyť pracovat rukama a být řemeslníkem není přece žádná ostuda,“ povídá Miroslav Štěpán, současný vedoucí výroby závodu v Jemnici.

Pane Štěpáne, co Vás před 40 lety přivedlo do MOTORPALu a proč jste se rozhodl právě pro něj?

Myslím si, že není mnoho takových lidí, kteří na konci základní školy ví, co by chtěli v budoucnu dělat. Učení mi nedělalo žádné problémy, proto jsem se rozhodl studovat na gymnáziu a měl další čtyři roky na přemítání o tom, kam povedou moje další kroky. Ale maturita se kvapem blížila a já o moc moudřejší nebyl. Váhal jsem mezi matematikou a chemií. Nakonec můj lehký odpor ke geometrii a rýsování rozhodl ve prospěch chemie. Jenže jsem si pozdě uvědomil složitost organické chemie a že jen se vzorci H_2O a H_2SO_4 na „vejšce“ neobstojím! Po roce a půl trápení jsem na VŠCHT v Pardubicích skončil. Tehdy moc pracovních příležitostí na Jemnicku nebylo. Ve vsi JZD, v nedaleké Polici kamenolom a v Jemnici balírny, stavba a MOTORPAL. S ním jsem měl dobré zkušenosti díky letním brigádám. V MOTORPALu navíc pracovalo dost kamarádů a známých a dalším aspektem bylo i to, že člověk pracoval v teple pod střechou, i když se venku čerti ženili (úsměv).

Nyní pracujete na pozici vedoucího výroby závodu v Jemnici. Jakými pozicemi jste během čtyřiceti let v MOTORPALu prošel?

Pozic, na kterých jsem pracoval, bylo opravdu dost. Do firmy jsem nastoupil počátkem roku 1983 na středisko ojníc a pracoval střídavě na vrtačce nebo frézce. Než jsem se stačil rozkoukat, povolala mne na dva roky do svých služeb armáda. Po návratu z vojny jsem nastoupil na „hliník“ a několik let jsem převážně vrtal „hrnce“ pro montáž čističů paliva. S několika spolupracovníky jsem navštěvoval a zdárně absolvoval večerní školu a dodělal si výuční list ve strojírenském oboru, abych si osvojil alespoň základy strojařiny. Po vrtačce jsem postoupil výše a přešel na středisko 3317 jako obsluha obráběcích center. Další mojí štačí byla kalírna a galvanika, což byl návrat k mé oblíbené chemii. Tady jsem působil jako seřizovač lázní a práce s prudce jedovatým kyanidem byla téměř každodenní rutina. Navíc jsem při nepřítomnosti odpovědného pracovníka zaskakoval na neutralizační stanici a likvidoval odpadní vody tekoucí z kalírny a galvaniky. Pro lepší zvládnutí funkce jsem absolvoval kurz galvanizéra a rovněž složil zkoušky z práce s jedy.

Od srpna 1999 začala moje anabáze na různých „kancelářských pozicích“. Začal jsem jako mistr na středisku 3317 – přesuvníky. K tomuto středisku byla připojena i montáž – středisko 3329. Latku na dílně nastavil vysoko můj předchůdce pan Pavel Müller, který přecházel na pozici vedoucího výroby. V té době byla nosným programem střediska výroba pro firmy DAF a Wabco. V jednom týdnu jsme vypravovali kamion do Nizozemska a v následujícím týdnu jeden do Holandska a druhý do Belgie. Starost, aby bylo vždy všechno včas vyrobeno a zabaleno, mi připravila nejednu bezesnou noc. Po více než čtyřech letech mistrování jsem se začal více věnovat plánování a logistice. Nejdříve na středisku, kde jsem mistroval, a po odchodu pana Karla Floriána do důchodu, který zastřešoval převedenou výrobu z Telče, jsem přešel na jeho pozici. Po letech relativního ustálení mé pracovní náplně přišlo v roce 2015 moje zatím nejhorší období ve firmě a já byl rozhodnutý MOTORPAL opustit. Ale po odchodu ředitele Zdeňka Kulhánka mne nově nastupující ředitel František Šulista přesvědčil, abych zůstal, a tak působím ve funkci vedoucího výroby dodnes.

Najde se nějaká pracovní záležitost nebo příběh, který Vám během čtyřiceti let zaměstnání utkvěl v paměti?

Za ta léta prožitá v MOTORPALu hodně pamatuji, ale ve svém věku už si na nic nevzpomínám (směje se). Ale vážně, na tuto otázku se nedá stručně odpovědět. Jak zmínil v minulém vydání TRYSKY pan Šulista, tak souhlasím, že fungování brigád socialistické práce mělo svůj význam. Nám mladším pomohlo v začlenění se do kolektivu na dílně a společné aktivity se neomezovaly jen na jednu „pijatyku“ za rok. Abychom vydělali peníze na různé aktivity, chodili jsme například na brigádu do lesa, pořádaly se besídky pro děti a rovněž jsme jezdili na výlety či exkurze, v rámci kterých jsem navštívil všechny pobočné závody, kterých bylo součástí MOTORPALu sedm. Kromě Jihlavy to bylo ve Znojmě, Havlíčkově Brodě, Velkém Meziříčí, Telči, Batelově a v Jemnici. Automobilový průmysl si prošel za toto období několika vlnami menších či větších krizí, a to se projevilo nejen změnou sortimentu, ale i „očesáním“ podniku o některé „pobočky“. Nás se nejvíce dotkl přechod telčského závodu do soukromých rukou. Ale i tuto akci „kulový blesk“, kdy se stěhovaly automaty

Miroslav Štěpán

z Jemnice do Telče a Jihlavy a opačným směrem výroba regulátorů a korektorů, jsme zvládli. Následně byla do Jemnice převedena i samotná montáž regulátorů a později i korektorů. Dalším ne zrovna veselým obdobím v historii firmy bylo vyhlášení insolvence, které mě, a myslím, že jsem nebyl zdaleka sám, velmi zaskočilo. A za poslední období musím zmínit ještě jednu událost, která rovněž dost ovlivnila dění v naší firmě, a tou je vypuknutí války na Ukrajině. Myslím, že nikdo z nás si nedokáže ani v nejhorším snu představit utrpení, kterým si především obyčejní lidé v této oblasti musejí procházet. Tady bych chtěl poděkovat nejen vedení firmy za nabídku práce a možnosti výdělků a zajištění ubytování pro ukrajinské uprchlíky, ale i ostatním zaměstnancům za projevenou solidaritu a dary na vybavení jejich domácností. Jejich příchod nám v souvislosti s navýšením výroby trochu vytrhl trn z paty. Za mého působení ve firmě se obměnila řada vedoucích jednotlivých závodů. Každý byl svým způsobem jiný, ale chtěl bych vyzdvihnout snahu Františka Šulisty, především v oblasti stabilizace zaměstnanců.

Čeho si na své pozici v MOTORPALu nejvíce ceníte?

Možná to bude znít jako otřepaná fráze, ale práce se mi vlastně stala i koníčkem. A ona je to vlastně i nutnost, pokud chce člověk dosáhnout toho, aby za ním byly vidět aspoň nějaké výsledky. I když v posledních letech je to čím dál těžší, tím myslím, co se týče plánování a organizace práce. Je prostě jiná doba a stačí jeden telefonát a všechno je hned vzhůru nohama. Nezasvěcení si pak říkají, že ten vedoucí výroby asi neumí ani do pěti počítat, když teď chce něco montovat a za chvíli něco úplně jiného! Trochu závidím těm, kterým vypadne na konci směny náradí z ruky a na MOTORPAL si vzpomenu zase až při nástupu do práce následující den, a já odpoledne přemítám, jestli to nešlo naplánovat a zkombinovat jinak a líp, a zda nebude na nějaké položce od nás „drhnout“ montážní pás. Ale musím s uspokojením konstatovat, že se nám i přes veškerá úskalí daří stanovené úkoly plnit a s úsměvem dodávám, že kdysi jeden z manažerů prohlásil: „Nejdříve se musí vyvolat chaos a potom nastolit pořádek a systém. Řekl bych, že první krok už máme úspěšně za sebou, a pro ten druhý děláme vše, co je v našich silách.“

A tím se dostávám k tomu, čeho si vlastně nejvíce cením, a to je dobrý pracovní kolektiv. Dnes už není situace taková, jako když jsem do firmy nastoupil a pracovaly tu téměř celé rodiny, ale rodinný duch přetrvává. Pouze se nám delší dobu nedaří, a to bych si chtěl nasypat popel na hlavu, doplnit plánovače na středisko 3312. Vždy se najde nějaký důvod, proč to vybraný kandidát po delší nebo kratší době vzdá. Což o to, poradců jak by se to mělo dělat, by se našlo dost, ale aby přijali hrozenou rukavici, do toho se už nikomu nechce a každý má radši svůj „klídek“ u mašiny.

Jak vidíte budoucnost MOTORPALu do dalších let?

Přál bych MOTORPALu a jeho zaměstnancům jen to nejlepší. Ale v rámci konkurenčního boje na trhu a s expanzí levných indických a čínských výrobků nepůjde o lehké období. Výhodou MOTORPALu je dosavadní lepší kvalita. Pokud si ale chceme konkurenceschopnost udržet, znamená to neusnout na vavřínech a více investovat do vývoje – což už se ostatně děje při vývoji a výrobě vlastního aktuátoru. Rovněž bychom se mohli snažit rozšířit svou nabídku produktů, abychom při poklesu výroby v jednom odvětví měli práci pro udržení zaměstnanců. Měl bych i dvě přání do budoucna. První je, aby nás jemnické v Jihlavě více brali za rovnocenné partnery. Druhým přáním je zlepšování pracovního prostředí.

Co byste vzkázal mladším generacím MOTORPALu nebo uchazečům o zaměstnání v naší firmě?

Mladou generaci nejen ve firmě „pracující rukama“ bych chtěl hlavně povzbudit. Vždyť žít se černým nebo jakýmkoliv jiným řemeslem není přece žádná ostuda. Nemohou být všichni ajťáci nebo sekretářky. Velmi důležité je sledovat trendy ve svém oboru a být ochoten se neustále vzdělávat, protože proces digitalizace a automatizace jde neustále dopředu. Zároveň bych chtěl všechny vyzvat, pokud mají námět či nápad, jak něco vylepšit nebo někde ušetřit třeba náradí nebo energii, aby neváhali se o to podělit, ať už formou zlepšovacího návrhu, nebo diskusí se zkušenějšími pracovníky, mistry, technology. Na druhou stranu by se neměli bát se jich zeptat při výskytu nějakého problému. Je lepší se dvakrát zeptat než „nabouchat“ hromadu zmetků!

Co byste řekl na závěr rozhovoru?

Chtěl bych zmínit jednu věc, která mi udělala velkou radost, a to je návrat našeho vedení k ocenění nejen pracovních jubileí. Byl jsem mile překvapen poděkováním za odpracované roky ve firmě. Patřím totiž ještě ke generaci, která dokáže ocenit i jen pochvalu a nemusí to být podloženo tučnou obálkou. Rovněž převážně kladnou odezvu mělo darování kytičky našim zaměstnankyním k MDŽ. Vždyť u nás pracují převážně ženy a já nejsem zastáncem názoru některých vedoucích pracovníků, že lepší je mít pod sebou 15 chlapů než 2 ženské. Na montáži zvedáků, korektorů a regulátorů, kde trochu mluvím do rozdělování práce, se někdy lehce „poštěkáme“, ale děvčata vždy požadované úkoly beze zbytku splní (usmívá se). Jak už jsem zmínil, chtěl bych firmě a nám zaměstnancům popřát do budoucna jen všechno zalité sluncem. Abychom chodili do práce s radostí, a i když jsou to někdy opravdu nervy, nebrali zaměstnání jen jako nutné zlo pro vydělávání peněz. Dost bylo nostalgie a vzhůru ke strojům!

Děkujeme za rozhovor a přejeme hodně zdraví, elánu do dalších let.